

Свештенство, монаштво, верни народ, посебно од владике толико вољена деца Косова, Метохије и старе Рашке увек ће памтити блажено-почившег Владика Атанасија као нашег истинског оца, учитеља, човека који је свим душом и срцем дисао за ове мученичке крајеве. Саучествујемо у тузи са драгим нам братом Владиком захумско-херцеговачким Димитријем, бившим Епископом херцеговачким Григоријем, а сада архипастиром наше Цркве у Немачкој, свештенством, монаштвом и верним народом Херцеговине, коју је Владика Атанасије својевремено подигао из пепела и учинио виноградом Господњим, који је и Херцеговце и нас овде увек учио још од наших студентских дана, као чадо блаженог старца Св. Јустина, како да верујемо у Христа Господа и како да му служимо.

Свештенство, монаштво, верни народ, посебно од владике толико вољена деца Косова, Метохије и старе Рашке увек ће памтити блажено-почившег Владика Атанасија као нашег истинског оца, учитеља, човека који је свим душом и срцем дисао за ове мученичке крајеве

Радује се небо и Господ и Сабор светитеља примајући у своје наручје истинског сина Светог Саве, сведока и мученика љубави Христове, који је са нама цео наш живот био у свакој тузи и у свакој радости. Доносио нам је увек блавест Еванђеља, радосне вести да је Христос страдао и васкрсао, да је наш живот на земљи страдање и васкрсење, да је смрт побеђена једном за свагда. Памтићемо га као духовника и великог богослова, оца и утешитеља сиротих који у себи никада није имао туге безнађа, већ само радост Господа, за кога је свим срцем живео и коме је коначно отишао у загрљај, придружујући се свим светима, посебно великим светилницима наше Цркве који су просијали на Косову и Метохији.

Радује се вечерас Сабор српских патријарха и архиепископа пећких, радује се вечерас Св. Краљ Дечански, хорови подвижника и мученика, звоне звона туге и радости у манастирима Пећкој Патријаршији, Грачаници, Призрену, Архангелима, Дечанима, Девичу широм Поморавља, у старом Расу, Црној Реци, Сопоћанима, Бањској, Соколици и где год је наш свети владика ногом крочио, а обишао је сваки крај Косова и Метохије, знао је свако село, свако црквиште и све је бележио, чувајући помен на оне који су пострадали за Христа, посебно нове косовске мученике Босиљке, Григорија, Василија, Харитона и Стефана.. Радују се мученици јама у Јадовну, Пребиловцима и Јасеновачки новомученици дочекујући онога који је својим неуморним трудом бележио њихов подвиг и обишао сваку јаму и свако место где се страдало за Христа и у Царство Божије узносило.

Владике Атанасије и Теодосије на парастосу на Газиместану 2020. године

Тугује и пева данас Призренска Богословија у којој је ђаке богослове са љубављу учио Христовој истини, а васпитавао их је не мудрости овога света, већ истинској мудрости у Христу, мудрости да је љубав према ближњем мерило наше љубави према Богу, како нас је све научио наш велики Св. Ава Ћелијски, говорећи да се истинско Богољубље препознаје у Човекољубљу. Као његов посебно драг ученик и духовни син, Владика Атанасије примио је, с правом се може рећи, посебан дар од свога старца и предао га нама у наслеђе, надахнуо нас христочежњивом љубављу великог ћелијског пустињака, охрабрујући нас и подсећајући да пут ка Васкрсењу једино иде преко Крста, да све невоље овога света не могу бити јаче од љубави и вере у Христа Спаситеља.

Владика Атанасије примио је, с правом се може рећи, посебан дар од свога старца и предао га нама у наслеђе, надахнуо нас христочежњивом љубављу великог ћелијског пустињака, охрабрујући нас и подсећајући да пут ка Васкрсењу једино иде преко Крста, да све невоље овога света не могу бити јаче од љубави и вере у Христа Спаситеља

Сада у Небеским обитељима радосно се спрема место за још једно светило наше Цркве, где га чека његов сабрат Св. Митрополит Цетињски Амфилохије да заједно молитвено крепе нашу Цркву и народ у свим невољама и страдањима која нам предстоје. Њихов загрљај и љубав залог су наше наде да неправда овог света никада не може бити јача од радости Господње.

Благодаримо коленопреклоно блаженопочившем Владики Атанасију на његовом дару, пре свега што смо га познавали, што нам је давао целог себе, што нам је показао пут Христов. Он нас је научио епископском служењу као први мјестобљуститељ наше Епархије, он је био ту да залечи ране након одласка брата кога никада није прежалио.

На крају земаљског живота понео је крст љубави састрадавајући, као и покојни Митрополит Амфилохије свима који страдају и пате од пандемије корона-вируса. И тај крст је примио као дар као и све друго у животу, носећи га у вери, и трпљењу, делећи и у последњим тренуцима страдање оних којима је посветио свој живот служењем Господу, неуморним пастирским радом, учећи посебно нас архипастире да је истинско служење, бескрајна жртва и давање целог себе за Христа и ближње, бескрајно праштање и састрадавање свакој слабости људској и изнад свега љубав Христова која нема краја.

<https://www.dnevnik.rs>